

infidela

DANIELA FAUR

2019

Capitolul 1. **Manifestul Elei**

*Climb on board
We'll go slow and high tempo
Light and dark
Hold me hard and mellow*

Zayn – Pillow talk

Sunt o păcătoasă! Am călcat strâmb când societatea mi-a strigat din toți rărunchii să fiu o doamnă. Să-mi respect iubitul, să respect regulile nescrise ale relației în care mă aflu de bunăvoie. Sunt femeia vorbită pe la colțuri, subiectul de discuție la întâlnirile de cafea și a celor din miez de noapte, acompaniate de un vin rece.

Aș fi cinică să spun acum că-mi pare rău. Să caut motive să justific alegerile mele. Da, am dat vieți peste cap – inclusiv pe a mea, dar, în sfârșit, pot afirma cu mâna pe inimă că mă cunosc. Știu ce vreau și, poate și mai important, știu ce nu voi mai accepta în viața mea. Am dat frâu liber imaginației mele și mi-am permis să trăiesc. Să experimentez tot ce mi-a trecut prin cap. Mi-am dat voie să simt cu toți porii, să fiu indecentă și obraznică, să spun lucrurilor pe nume. Am devenit amantă, și asta m-a salvat. Mi-a salvat sufletul de pe pământ, chiar dacă mi-a asigurat bilet doar dus spre exil.

O relație de adulter începe întotdeauna pe picior greșit. Oricum ai încerca s-o dai la întors, mereu va fi o relație în care sunt implicate mult prea multe persoane. E o abatere de la noțiunea de relație tradițională. E paria relațiilor. Oricum ai vrea s-o dai să fie bine, cineva va avea de suferit. Cuvântul de bază este *a răni*, deși cei implicați caută plăcerea. O plăcere pe care nu o mai pot lua de la partenerul actual. Și nu pentru că el nu mai oferă, ci pentru că păcătoșii nu mai au deschiderea

de a-l vedea pe cel din fața lor cu adevărat. Caută plăcerea fructului oprit, adrenalina produsă de secretul împărtășit. Ele cresc automat ideea de plăcere. Gândurile ascunse, jocul de-a șoarecele și pisica, au o putere pe care n-aș fi bănuțit-o. Sunt un afrodisiac. M-au transformat dintr-un om normal într-o persoană supranaturală, înzestrată cu puterea de a ghici și anticipa dorințe ascunse. Trupul meu veșted a devenit un altar, cu prețul sufletului care-mi va ajunge direct în Purgatoriu, fără drept de apel.

Am devenit cealaltă femeie, cea pe care-o uram când o vedeam chiar și numai prin filme. Femeia care, după mintea mea de-atunci, nu e capabilă să găsească ceva al ei. Cea care se strecoară într-o căsnicie și bagă răcă între soți. *Bulshit!* Adică, să fim serioși, o femeie care cucerește bărbatul alteia nu o face cu forța. El – bărbatul, nu e sedus fără voia lui, nu cade într-o capcană întinsă de o scorpie fără viață personală. E o aventură (că așa i se zice, nu?) de comun acord. Una în care – o altă vorbă din popor – cauți ce nu ți se oferă acasă. Adică SEX, că doar un bărbat nu își ia *amantă* că soția nu-i gătește. Mă lași? Nu știu dacă asta se numește evoluție sau schimbare de percepție, dar nu poți pune în cărca unei singure persoane un astfel de fapt. Ce cred eu? Ei bine, cred că e vorba de sincronizare – să întâlnești o persoană indisponibilă ca statut, într-un timp în care tu nu mai ești *pe piață*. E atracție, e chimie. Poate fi doar o joacă trecătoare; sau poate că el/ea e sufletul pereche. Cazul meu... e mai complicat de-atât.

Pot spune atât momentan: nu mai cred în *Fericiți până la adânci bătrâneți*; e doar un final pentru basme. Lucrul acesta nu mă întristează, culmea! Viața nu-i un basm, nici pe departe! Singurul lucru comun e că, da, ai de sărutat câțiva broscoi până-ți vei cunoaște prințul. Doar că nici prințul ăsta nu este cel din povești. E doar cel mai bun dintre broscoi, cel căruia te hotărăști să-i dai inima și să-i promiți că-i vei fi alături la bine și la greu. Ha! Când totul e bine, e greu să-ți închipui răul. Nu te gândești că răul poate lua chipul unui bărbat fermecător care, hilar de-a dreptul, e broscoiul unei alte femei.

Dar cine vrea, la finalul zilei, să trăiască într-un basm? Eu aleg aventura, necunoscutul și provocarea zilei de mâine!

Eu, Ela, promit cu mâna pe inimă să spun adevărul și doar adevărul în cele ce vor urma. E adevărul degradării mele, dar și cel al înfloririi. Nu mai sunt pură, sunt un joc de contraste, sunt lumină și umbră în același timp – depinde din ce poziție mă privești. Nu da cu piatra și nu mă judeca, nu înainte să mă cunoști!

Să începem!

Capitolul 2. Economista lu' pește!

*When you've been fighting for it all your life
You've been struggling to make things right
That's how a superhero learns to fly*

The Script - Superheroes

Am venit în București în urmă cu șase ani, cu gânduri mari: să urmez ASE-ul și să devin economistă. Sunt olteancă la origini, născută și crescută în Slatina, Olt. Dorința mea cea mai arzătoare, încolțită în sufletul meu încă de prin clasa a opta, a fost să mă mut altundeva, unde nu dai nas în nas cu câte un cunoscut la orice colț de bloc. Am simțit mereu că mă sufoc și am sperat că un oraș mare îmi va aduce eliberarea de care aveam nevoie. Părinții mei sunt oameni simpli, muncitori. Nu au făcut o facultate la timpul lor și, fiind unicul lor copil, m-au sprijinit să-mi urmez visurile. Chiar dacă asta a însemnat să plec de acasă, printre străini.

Mi-am propus ca odată cu începerea facultății să slăbesc. Aveam nevoie de asta, măcar vreo zece kilograme. Da` de unde! Iată-mă în prezent cu aceeași greutate. Am 1,68 m înălțime și 68 de kg. Nu sunt grasă – grasă, genul acela despre care *porcii* spun că mai bine le sari, decât să le ocolești. Dar sunt destul de durdulică; am câteva straturi de colăcei. Mama mă alintă și-mi spune că sunt pufoasă. Pe ea o iubesc pentru asta, altcuiva nu i-aș permite. Am până și aceeași freză din timpul liceului: părul lung până sub umeri, drept și negru tăciune. Am abuzat practic de vopsea în timpul liceului, de parcă s-a dat lege de interzicere a cremelor colorante, iar eu am zis să-mi fac plinul. Cred că părul meu e îmbâcsit de pigment negru, și niciun decolorant din lume nu ar reuși să-mi scoată nuanța. Mi-ar fi plăcut să fiu mai îndrăzneță și să încerc și alte culori, dar nu, am rămas

aceeași Ela. Conservatoare. Din când în când, îmi tund breton și-apoi îl las iar să crească. Și acum am breton, parcă mai dà un pic de dimensiune feței mele rotunjoare. E singura mea aroganță în materie de coafură.

Am noroc cu ochii verzi, care mă mai scot din anonim. Și cu sânii, recunosc. Dacă e să aleg un singur lucru care-mi place la mine, cu siguranță sânii ar fi prima mea opțiune. Sunt rotunjori și fermi, medii aș spune, nu sunt genul acela exagerat de mari, încât să-mi atârne până la buric sau să arate ca două fese. Mă mândresc și cu dinții mei, de care am grijă ca de ochii din cap. Îi am dreپți și albi. Norocul meu. La ce nas mi-a dat Mama Natură, trebuia să compenseze și ea cu ceva. Dacă urăsc ceva la mine, mai mult decât colăceii, e nasul. Nu aș ști să-l descriu. Nu e cel mai lung nas sau cel mai cârn din câte am văzut – în cărțile cu vrăjitoare, bineînțeles. E ceva cu care nu mă împac, de parcă mi-ar fi străin. Pur și simplu, nu se potrivește cu restul fizionomiei mele. Dacă aș fi avut altul, aș fi fost chiar frumușică. Când vine vorba de vestimentație, și aici sunt cuminte. Prefer pantalonii, am doar vreo trei fuste în toată garderoba, și vreo două rochițe.

Am fost cam tocilară în facultate, trebuie să recunosc. Nu am lipsit de la niciun curs și de la niciun seminar până în anul patru. Mi-am făcut toate proiectele la timp, am fost activă la ore, dar, undeva, interesul pentru partea de economie a început să-mi scadă. Nici acum nu-mi pot explica de ce. La începutul ultimului an m-a apucat panica.

Oare ce voi face cu viața mea? Voi fi vânzătoare în mall cu o diplomă de economistă? Sau poate că voi fi o contabilă care nu vede altceva decât cifre, voi rămâne nemăritată, singură cu cele cinici pisici pe care le voi salva de pe stradă.

Cam așa îmi vedeam viitorul. Asta, până am dat peste un anunț despre posturi libere la o firmă de consultanță. Nici nu auzisem de așa ceva până atunci. Mi-am făcut un CV și m-am dus la adresă, ca oamenii care nu au mai muncit niciodată în viața lor și habar nu au cu ce se mănâncă un job adevărat.

Ekon Consult m-a atras și prin denumire. Mi-a sunat ca numele unei nave spațiale sau a unei noi planete descoperite în Sistemul Solar. Cert este că m-a dus cu gândul la explorare

și târâm nou. Așa că am pășit sfioasă în sediul lor, aflat cam la douăzeci de minute de locuința mea – fapt ceresc pentru un locuitor al capitalei. I-am spus fetei de la recepție că nu am un interviu programat și că doresc să las un CV. Am avut noroc că responsabilă de recrutarea de personal doar ce a trecut pe acolo.

Greta, mi s-a prezentat scurt. Dacă ai douăzeci de minute la dispoziție, putem avea o primă discuție acum, mi-a spus, amabilă.

M-au trecut toate transpirațiile. Aveam tot timpul din lume, dar nu eram pregătită emoțional pentru un interviu. Nici măcar nu eram îmbrăcată pentru unul. Și-apoi, mi-a răsunat în gând *prima discuție* și m-am întrebat de câte va fi nevoie pentru a te angaja?

Bine-ai venit pe lume! mi-am spus, dojenindu-mă. Nici măcar atâta lucru nu am știut. Și alergatul ăsta după o slujbă decentă e ca o competiție sportivă, deci, cumva e logic să trec prin mai multe probe. M-am rugat să nu fie asta cea de foc. Am acceptat, aș fi avut o altă variantă? Și bine am făcut. Discuția a fost exact cum mi-a promis Greta. Mai mult a vorbit ea decât eu. M-a întrebat dacă știu cu ce se ocupă o firmă de consultanță în management. I-am spus, în mare, cam tot ce citisem despre firma lor pe internet. A fost surprinsă că m-am documentat

Carevasăzică, nu am fost așa de penibilă, la urma urmei. Ea a venit cu detalii suplimentare, care chiar m-au încântat. Greta, deși ștearsă ca figură, era foarte pricepută în meseria sa. *Serviciile noastre de consultanță sunt concepute cu grijă pentru a permite altor companii să atingă un nivel ridicat de performanță, ajutându-le să își eficientizeze activitatea de business. Avem experți în mai multe domenii de activitate încât putem analiza întregul lanț de valoare al companiei, de la domeniul fiscal-contabil, logistică, achiziții, marketing și vânzări până la procesul de producție. Echipele noastre sunt formate din consultanți, care identifică punctele slabe din organizație, oferind apoi soluții pentru optimizare. Asta dacă nu ne spune direct clientul ceea ce dorește să optimizeze. De obicei majoritatea își doresc îndeplinirea aceluiași obiective: reducerea costurilor, creșterea productivității, îmbunătățirea calității procesului,*

creșterea satisfacției clienților. Colegii mei sunt experți în soluționare problemelor.

De ce crezi că apelează firmele la noi? mă trezesc că mă întrebă, după ce eu am ascultat-o fascinată, fără măcar să clipesc. Sunt o ascultătoare activă, deci, nu-mi intră totul pe o ureche și-mi iasă pe cealaltă. Așa că am fost sinceră și am spus primul lucru pe care l-am gândit: Pentru că sunteți... obiectivi? Bine, a fost mai mult un răspuns întrebare, dar a fost unul câștigător. Exact, a continuat ea. Noi le expunem o viziune imparțială, obiectivă. Nu avem de ce să fim subiectivi sau să ne învârtim în jurul cozii. Suntem și mici detectivi, dacă e să fim sinceră. Ca să oferi o soluție unei probleme trebuie să cunoști problema cap-coadă. Pentru asta trebuie să punem întrebări și nu orice întrebări, ci pe cele potrivite, să investigăm. Nu este o muncă ușoară, dar ne place mult.

I-am povestit apoi despre mine, despre cunoștințele acumulate în facultate, mai mult teoretice decât practice. Experiență profesională: zero. Ambiție, perseverență, dorință de învățare: la maximum.

Mi-a spus apoi că ar avea pentru mine postul de asistentă a managerului de proiecte. Omul care ține în spate clienții mari: observator, analist, consultant. Mai marele care delegă și dirijează ceilalți colegi în funcție de nevoia clientului. Nu a fost exact ce mi-aș fi imaginat, adică, aș fi fost mai mult un observator al lumii acesteia fantastice decât un jucător.

De undeva, tot trebuie să încep! m-am îmbărbătat eu. Peste o săptămână, am cunoscut-o pe Maria, actuala mea șefă. Da, am numărat șapte zile care au trecut infernal de greu până am fost rechemată la interviu. De data asta, m-am îmbrăcat ca la carte, decent și cu un aer profesional. Nu am reușit să-mi dau seama dacă Maria m-a plăcut, nici acum nu știu dacă mă place, sau dacă apreciază pe cineva cu adevărat. A fost cam absentă la interviu. O persoană introvertită, ursuză, un cal singuratic. I-am dat undeva la patruzeci de ani, dar apoi am aflat că are cincizeci. A fost de acord să-și angajeze o asistentă doar ca să nu mai piardă timpul cu nimicuri, cum mi-a spus pe față.

M-au angajat și am fost extrem de încântată. Fericirea mi-a surâs la jumătate de an când soarta mi l-a scos în cale pe Gabi.

În timpul facultății am avut doar iubiri efemere, nereușind să mă atașez de niciunul dintre băieții cu care m-am întâlnit.

Acum realizez că sentimentele au fost reciproce, poate de acolo și distanța pe care am păstrat-o în fiecare relație. M-am autoprotejat, dacă stau bine să mă gândesc. Pe mine și pe inima mea. Întâlnirea cu Gabi, într-o zi de mai, de vară timpurie, a fost neconvențională. Sau mai mult abordarea lui. Mă aflam într-un supermarket, la raionul de cosmetice. Căutam disperată ceara de epilat preferată prin rafturile arhipline. Rearanjaseră marfa în așa hal, încât eram ghemuită, cu capul în jos, scotocind printre rafturi. Poate, poate dau de ea. Nu de alta, dar zona mea inghinală chiar avea nevoie de o cosmetizare urgentă. Aud de sus un râs înfundat și mă hotărâsc să-i arunc o privire arzătoare celui care făcea haz de necazul meu.

— Ce? mârâi eu, mai mult ca o înjurătură ca în mahala.

Și-atunci i-am văzut ochii verzi. Cu greu, deoarece părul buclat cădea năvălaș peste ei, ascunzându-i. M-am înmuiat și mi-am domolit vocea.

— Te ajut cu ceva? îl întreb după ce-l văd holbându-se debusolat la două cutii pe care le ținea în mâini.

— Chiar poți să mă ajuți? Dacă nu cer prea mult...

— Să vedem, spun eu, stăpână pe situație. *Sunt expertă în ceară de epilat, ce naiba!* îmi spun în sinea mea.

— Prietena mea m-a rugat să îi cumpăr ceară și habar nu am de care, spune el rușinat.

Pe bune? Acum o să-l ajut pe frumosul asta să cumpere ceară pentru pizda altei femei? Faină zi am! Fă o poză raionului și trimite-i prințesei care nu și-a mișcat fundul regal de-acasă, îmi vine să-i strig.

— Nu e bine ce ai luat, spune însă experta din mine. Ceara asta se încălzește în aparat și ai nevoie de benzi pentru ea. Nu benzile astea, îi spun după ce i le iau din mână și i le așez înapoi pe raft. Astea sunt tot ceară, benzi de ceară. Ai nevoie de benzi simple, textile. *Sau din ce mă-sa-s făcute*, spun pentru mine.

— OK, mulțumesc!

— Cu plăcere.

Dau să plec, mă întorc eu după ceară, asta, după ce merg să-mi iau o ciocolată pe care o voi mânca toată. De ciudă. Voi

prezenta la casă doar ambalajul. E un sport pe care-l practic des.

— Ești sigură? mă întoarce din drum.

— Poftim? mă arăt nedumerită.

— Că ai ales ce trebuie?

Atât! După ce că a trebui să mă opresc din a-i face ochi dulci, acum ce mai vrea? Să-i dau în scris că nu va ajunge acasă cu alte produse? Am hotărât să nu-i răspund și să-i arunc o privire încruntată în schimb. A înțeles, săracul.

— Scuze, voiam doar să mă asigur că e tot ce trebuie. Tu ai găsit ce căutai?

— Nu, nu am găsit.

— Astea nu-s bune? Îmi arată produsele pe care eu i le alesesem.

Vai de capul meu! Să-i spun omului că dacă pun ceară aia pe *Fofo*, nu doar că nu o voi despăduri, dar nu voi mai reuși să o iau de acolo? Nu cred că e o informație de care are nevoie, dar tare aș fi vrut să-i văd fața!

— Nu e potrivită nevoilor mele, i-am spus, în schimb. Stai liniștit, am ales ce trebuie pentru ea. O zi faină!

Am plecat direct la raionul de ciocolată, și-apoi din nou la cel de cosmetice, până mi-am găsit ceara mult dorită. Am mâncat doar jumătate de ciocolată. M-am oprit pe o bancă în fața magazinului să mănânc ce mai rămăsese. Și, de nicăieri, el s-a așezat lângă mine.

— Gabi, îmi spune, și-mi întinde prietenos mâna dreaptă.

— Ela, răspund, cu gura plină de ciocolată, evident.

Mi-a mărturisit apoi, în modul cel mai dulce posibil, că nu avea prietenă și că nu a știut cum să mă abordeze. M-a văzut concentrată și, fiind la raionul acela, a trebuit să improvizeze.

Și de atunci suntem împreună. M-am ales în acea zi și cu un iubit, și cu niște ceară gratis. S-a mutat la mine după două luni, în apartamentul cu două camere pe care doar ce-l închiriasem. De jumătate de an suntem logodiți, chiar dacă nu am discutat niciodată despre căsătorie. M-a luat prin surprindere într-un weekend pe care l-am petrecut la Brașov. Mi-a strecurat inelul într-un pahar de șampanie. Nu l-am zărit, căci nu mă așteptam să fie acolo și aproape că l-am înghițit. Am luat paharul de la

gură doar când l-am văzut pe Gabi galben la față. Bine că nu l-a strecurat într-o prăjitură, că îl înghițeam cu tot cu piatră.

Gabi, *crețulinul* meu, e un iubit afectuos, doar că, de câteva luni bune, văd că-l deranjează că mă tot plâng la el. Despre șefa mea. Nu am știut niciodată cum s-o iau să nu o supăr, să nu-i sară țandăra. Am ajuns să merg stresată la lucru și să număr orele până voi rupe ușa.

Așa că m-am hotărât să-mi dau demisia. Eu, care visam să devin unul din consultanții pe care-i adulasem înainte de a-i cunoaște. Vreme de două săptămâni mi-am spus zi de zi că voi demisiona și ajungeam acasă cu coada între picioare. O parte a sufletului meu plângea după cei doi ani și jumătate petrecuți în companie și îi era greu să se rupă de viața pe care mi-o doream pentru viitor. Azi însă, am ajuns acasă cu nervii la pământ, asta după ce Maria și-a vărsat la nervi ceașca de cafea pe mine. A fost picătura care a umplut paharul. Am plecat, deoarece nu am vrut să fac o scenă și să-i arăt ce sentimente mă încercă pentru ea. Azi m-am înarmat cu decizia finală pe care o voi expune, cu calm, mâine. Ooo, abia aștept să vină mâine!

Capitolul 3. Asistenta diavolului

*When I'm nervous I have this thing, yeah, I talk too much
Sometimes I just can't shut the hell up
It's like I need to tell someone, anyone who'll listen
And that's where I seem to fuck up*

Jessie J – Nobody's perfect

Măine... a venit! Pentru prima dată, după mult timp, am intrat în firmă cu capul sus și cu zâmbetul pe buze, hotărâtă să-mi duc planul mai departe. Azi nu voi mai spune: *e și mâine o zi*. M-am săturat să vin stresată la lucru și să duc acasă toate grijile de peste zi. M-am săturat să discut în timpul meu liber tot despre job și despre traiul greu alături de șefa mea – căpcăuna. Îmi voi depune demisia. Am două săptămâni să-mi găsesc un post nou. Un om cu capul pe umeri ar avea o variantă de *back-up* sau și-ar căuta una înainte de a-și da demisia. Nu și eu! Gabi mi-a spus să nu-mi fac griji, că ne vom descurca. El – inginerul casei, doar ce s-a angajat la o altă companie de telecomunicații și câștigă nesimțit de mult. Voi fi, deci, o iubită întreținută, până voi alege cu cap calea mea de astăzi înainte. Sunt atât de hotărâtă și știu că această zi îmi va marca viața la un nivel pe care nu cred că-l conștientizez pe deplin acum. E doar un sentiment care m-a cuprins de cum am intrat pe ușă.

Mi-am permis și să întârzii jumătate de oră, cu de la mine putere. Asta, după ce ieri am plecat pe la ora două, pretextând dureri menstruale de nesuportat. Dacă tot m-am răzvrătit, să o fac până la capăt!

Am intrat ușor, mândră de atitudinea *zen* pe care m-am hotărât să o adopt pe tot parcursul zilei. Mare mi-a fost mirarea să-mi văd colegii agitați. Recepția răsuna a chicoteli și mai toate fetele erau adunate de zici că se împărțea deșteptăciune gratis. Am trecut suspicioasă pe lângă ele, m-am așezat la birou, mi-am

pornit calculatorul și am așteptat ca șefa să-și facă apariția și să mă ia la unșpe metri din cauza întârzierii mele impertinente.

Au trecut zece minute și ea nu a apărut. Nu e nici în birou. Zarva din hol a început să crească, fetele își dădeau coate. Până a venit Greta și le-a potolit. Să vă spun cum stă treaba cu Greta. Ea e managera departamentului de resurse umane, se vrea a fi mama noastră, dar și prietena cea mai bună. Are cam 40 de ani, părul lung și nevopsit, cu zeci de fire cărunte care, cică, nu o deranjează. Râde mereu cu gura până la urechi, chiar și la cele mai nesărate glume. Se intimidează de fiecare dată când un coleg stă mai mult de cinci minute cu ea de povești. Eu aș băga mâna-n foc că e fată bătrână și acum, la cât se-mbujorează în fața oricărui mascul care-i dă atenție.

— Voi nu mai munciți azi? le întreabă și le sugerează să se-mprăștie.

— Fată, pe unde umbli? Ce-ai ratat! E tare sexos șeful tău! Norocoaso! îmi spune o colegă în treacăt, făcându-mi cu ochiul.

Stai... Ce? Șef? Ce șef?

— Greta! îi atrag atenția.

— N-am timp acum, Ela. Venim imediat la tine! îmi spune, fluturându-și mâinile spre mine.

— Venim? Tu și mai cine? mă arăt curioasă. În fine... Greta, trebuie să discut cu tine și cu Maria. E cam urgent. Nu ai văzut-o cumva?

— Maria? Tu pe ce lume trăiești, Elo?

Mă încrunt și-o privesc răzbunător, mai ales pentru apelativul care nu-mi face plăcere deloc.

Vine într-un final spre mine, pufnind pe nas.

— Mă așteaptă sus, acum își citește contractul. Fii rapidă, te rog! îmi zice cu un aer de superioritate pe care aș pune-o să-l înghită.

— Eu să fiu rapidă? Greta... despre ce *el* tot vorbiți? Unde e Maria? Și ce ar fi trebuit să știu de mă privești de parcă-aș fi ultima ignorantă de pe Pământ?

— Maria a plecat. Ieri pe la ora patru a făcut o criză de a băgat toată firma în sperieți. A spus că ea este prea bătrână să poată susține un asemenea volum de muncă, bla bla... Așa că și-a depus demisia la zi, chiar dacă contractul nu-i permite

asta. A mai spus că se pensionează anticipat și alte baliverne. A avut noroc cu șefu' că a lăsat-o. A făcut niște crize că am vrut să chemăm ambulanța, și el, săracul, nu a avut încotro. Ne-a șantajat emoțional, dacă vrei s-o iei așa. Cumva, și Vio s-a cam săturat de ifosele ei și i-a semnat demisia. Partea cea mai tare e că, după ce ea a plecat, m-a chemat la el în birou. Eram panicată că vom sta cel puțin două luni fără manager de proiecte. Mi-a spus apoi că are un prieten care vrea să plece de la firma unde lucrează. Îți vine să crezi că a pus mâna pe telefon, de față cu mine, și i-a propus jobul? Într-o oră a fost aici. Am avut un interviu chiar atunci și a fost super. De azi începe.

Cum... Ce? Cotoroașta a plecat? Așa, pe nepusă masă? Și de azi voi avea un alt șef? am gândit panicată. Greta m-a bombardat cu atâtea informații că nu am reușit să le diger. Am simțit că mă iau căldurile, apoi m-au trecut toate frigurile. Aș putea să jur că am rămas fără aer.

Un singur lucru mi-a bântuit gândurile: Cum rămâne cu... demisia mea? Am intrat așa stăpână pe mine, convinsă că voi începe un alt capitol din viață. O nouă etapă aleasă de mine, nu de destinul care mi-a dat peste nas. N-am știut dacă să râd sau să plâng. Mi-a venit să fac și una și alta, dar am rămas cu aceeași față tâmpă de care s-a tot minunat Greta.

Ea a plecat, probabil, să se pisicească pe lângă noul mascul din firmă. Mi-am lăsat capul pe birou, lovindu-mă ușor cu fruntea de tastatura care a început să-mi dea fel de fel de erori pe ecran. I-am auzit apoi trecând pe lângă mine. Domnul își lua biroul în primire.

Am auzit râsete înăbușite, și mi-a venit să fug rupând pământul. Chiar dacă am scăpat de șefa scorpie, asta nu înseamnă că pot face față unei schimbări pentru care nu am fost pregătită.

— Ela, hai, te rog! aud vocea Gretei, care sună mai cald decât atunci când mi-a vorbit doar mie, în privat. Ce hoată!

Am intrat cu fruntea sus. A trebuit să-mi ascund trăirile cu orice preț. Oricum ar fi viitorul șef, trebuie să fiu stăpână pe mine. Cum nu mi-am depus demisia când am avut ocazia, n-am decât să-l înghit și pe ăsta! Măcar o lună-două.

— Bună, salut eu cu voce tare, ca și cum aș fi fost la audiții

muzicale.

— Bună, îmi întoarce el salutul, cu jumătate din decibelii eliberați de mine.

N-am apucat să-l analizez, că Greta a și început să-și turuie discursul.

— Ea e Elena. Va fi secretara ta... dacă nu vei dori să o schimbi, zice cu jumătate de gură ultima parte, când îmi vede ochii mari de uimire.

Hello, sunt și eu aici! mă mir de prostia ei. *Și acum, pe bune, chiar a spus asta?* Se pare că azi voi pleca totuși acasă, cu un șut în fund dat de Greta, în cârdășie cu intrusul ăsta.

— Secretară? se miră el. Nu știu dacă am nevoie de una, zice cu voce joasă, stingherit de prezența mea.

— Sau așa, aprobă Greta, ca tuta, plecată rău din peisaj. E și asta o variantă. Cum dorești, îi zice, clipind des din gene.

— N-ai nevoie? mă bag eu ca musca-n zer, aprinsă rău. Dacă tot e să plec, să plec cu fast, să mă țină minte. Eu și Maria, două nebune plecate la interval de o zi. ăsta da record! Foarte bine! continui iritată. Atunci bănuiesc că nu mai e nevoie de indexările mele, la care am lucrat jumătate de an, spun furioasă în timp ce mă îndrept spre mobilierul cu acte.

Deschid dulapul și încep să rup etichetele pe care le-am făcut cu atâta migală. Sunt doar informații ordonate după client, pe ani, în ordine alfabetică, îl pun la curent pe omul căruia nu-i mai văd fața. Îi văd doar coarnele roșii și coada cu care m-a înțepat pe la spate înainte de a-mi da o șansă.

— Sunt sigură că poți face asta și singur. Sau îți poate da Greta o mână de ajutor, o săgetez cu privirea și-mi vine să-i sar în gât. *Vaca dracu'!* Și sigur vei avea timp să-ți rezervi singur cazările pentru delegații, că vei fi și plecat. Ți-au spus asta la interviu, nu? îi iau peste picior pe amândoi. Să-ți iei singur biletele de avion, să-ți faci deconturile, să primești invitații și să te ocupi de protocol. În timp ce-i arunc toate vorbele astea, am grijă și să răscolesc toate actele, făcând o mare de foi pe jos. Mă-ntreb oare ce-am făcut eu în ultimii doi ani și jumătate pe aici! Am stat degeaba, se pare. Greta, îi solicit din nou privirea, se pare că m-ați plătit să tai frunze la câini opt ore pe zi! Greta te va ajuta cu tot ce-ai nevoie de azi înainte, desigur, îi spun,

făcând o plecăciune.

Experta noastră în resurse umane a înlemnit. Mă privește îngrozită și se chinuie să scoată ceva pe gură, o înjurătură mai mult ca sigur.

— Ela! e tot ce reușește să spună, printre spumele care-i înfloresc în colțurile gurii, mai mult un răcnet decât un strigăt.

L-am urmărit pe el cum mă privește șocat, și-apoi un zâmbet i-a apărut în colțul gurii, luminându-i chipul mult prea serios.

— M-am răzgândit, îi zice Gretei șleampete, care era gata să sară la mine. N-am nevoie de o secretară. Am nevoie de ea. Ține la job, a pus suflet în munca ei, pot vedea că-i place ce face. Se pare că-mi vei ușura totuși existența, și viața la birou nu va mai fi așa o tortură, nu? îmi spune, glumeț. Asta, după ce vei repune în ordine toate actele, bineînțeles.

Atunci i-am observat zâmbetul diavolesc. A fost ca și cum s-ar fi delectat cu spectacolul meu de mai devreme.

— Ai făcut-o de oaie, Ela! îmi spune Greta, într-un final. Ce dracu` te-a apucat? Vrei să pleci de-aici și nu știi cum?

— Eu? mă îmbufnez. Tu aproape te-ai oferit să-mi faci vânt, doar pentru a-i fi lui pe plac! Ce dracu`, femeie?

— Ho, ușor! se bagă el între noi înainte să ne luăm de păr. Gata, a trecut! Greta, îți mulțumesc pentru tot. Cred că mă descurc de aici. Sunt sigur că eu și Elena vom cădea la pace, nu-i așa?

E, pe dracu`! gândesc turbată. Poate că ar fi timpul să le spun că vreau să plec, să nu fiu marioneta lor. O vrei, nu o vrei? Dar ce sunt eu? Un obiect de birotică de împrumut?

Voi rămâne momentan, doar pentru a nu-i face Gretei plăcerea de a mă vedea înfrântă. De a le arăta că pot sta dreaptă chiar și după ce mi-au călcat sentimentele în picioare. Și voi pleca, asta mi-o jur, atunci când prostul ăsta va fi dependent de mine. Îi voi da lumea peste cap, chiar de va fi să-mi pregătesc un scenariu al naibii de bun pentru asta!

Capitolul 4. **Giugiuleală conjugală**

Dear future husband

Here's a few things you'll need to know if you wanna be

My one and only all my life

After every fight

Just apologize

And maybe then I'll let you try and rock my body right

Meghan Trainor – Dear future husband

Am ajuns acasă tunând și fulgerând. Eu, care am fost sigură că azi voi bea de fericire. E ceva să sărbătorești o demisie, și era pasul pe care mi-am dorit cu ardoare să-l fac. Să mă rup de lucrurile nocive din viața mea. Să alung toate piedicile care s-ar putea interpune în calea fericirii mele. Am îndurat suficient anii aceștia, dar am zis că-mi vor face bine, că mă vor căli și mă vor pregăti pentru etapa următoare. Nu am bănuțit că voi ajunge să aleg să plec, în loc să-mi mănânc nervii. Sunt tânără, chiar nu e cazul să mă victimizez singură. Am o viață înainte, am suficientă experiență cât să-mi gădesc de lucru. Nu-mi fac probleme în privința asta. O parte din mine suferă însă că trebuie să plec dintr-un colectiv care-mi place. În afară de șefa.

Nu înțeleg cum unele persoane își pierd umanitatea și fac un sport din a hărțui persoanele de lângă ele. Am simțit-o pe Maria ca pe un vampir energetic: a supt din mine toată vloga și tot entuziasmul cu care am plecat la drum. Și acum... m-am pomenit cu el. Așa, pe nepusă masă! Știu că ar fi trebui să-mi mențin poziția și să fac cale întoarsă, mai ales după scena penibilă provocată de Greta. Dar nu, nu le voi da satisfacția de a pleca acum. Lumea nu-mi știe frământările interioare, așa că nu vreau să pară că m-am speriat de noul șef. Nu vreau să fiu o *drama queen*. Mă voi aduna și-mi voi face treaba. Iar o voi

lua de la capăt, iar trebuie să demonstrez că sunt muncitoare și capabilă de mai mult.

— Hei, gata? intră Gabi vesel, cu o sticlă de vin în mână. Ți-ai declarat independența?

— Pe dracu'! spun eu, bosumflată.

Mă ridic de pe colțarul în care mă afundasem cu o pungă de chipsuri în mână. Mă duc spre el și îl sărut ușor. Îi iau sticla din mână și merg cu ea spre bucătărie. Înfig tirbușonul cu poftă în dopul de plută. Torn lichidul sângerieu în două pahare și mă reîntorc în living. Îi întind lui Gabi paharul mai gol. Mie mi-am pus mai mult, că am nevoie. Îmi reiau locul care mi-a păstrat amprenta corpului greoi, ciocnesc cu paharul logodnicului și beau o gură zdravănă.

— Iar te-ai răzgândit? se miră el. Parcă ai spus că, de data asta, fie ce-o fi, îți dai demisia.

— Aham, doar că Maria și-a dat-o înaintea mea, îl pun eu la curent.

— Serios? Asta-i tare! Deci, acum nu ai șefă? Rămâi?

— O, ba am! S-au mișcat repede nebunii. Am un șef. Nou nouț. Venit din afara firmei. Ceva pilă de-a lui Vio. Se putea altfel?

— Și tu acum! Peste tot se merge cu nepotisme. Câteodată, chiar e OK, că intră în firmă persoane de încredere.

— Tu ce să spui altceva? Și pe tine te-a recomandat Mircea.

— Da, femeie, dar am fost doar o propunere. Mi-am câștigat singur locul.

— Aham, știi, îl iau eu peste picior, căci știi că se mândrește mereu cu cât de bun și capabil e el în domeniul său.

— Șef zici? Bătrân, tânăr? se arată curios.

— Nu mai tânăr ca șefa ta, râd eu din nou. Habar n-am. Tânăr. Un Harry Potter ajuns la maturitate.

— Na, păi, ce să zic? Tu știi ce vrei. Din partea mea, poți rămâne acasă până îți vei găsi altceva. Știi că ne vom descurca cu banii. Dacă tu crezi că va fi mai bine sub el... Sub el, auzi ce prostii zic! Înțelegi tu.

Mă amuză jocul lui de cuvinte și fața pe care-o face când își dă seama ce i-a ieșit.

— A fost nebunie azi la lucru. Plecarea Mariei, sosirea ăștia.